

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 036441 25 Кж 9
Бањалука, 21.4.2026. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, др Вељка Икановића предсједника вијећа, Душка Бојовића и Даниеле Миловановић чланова вијећа, уз учешће записничара Андреа Гранолић, у кривичном предмету против оптужених Д.Ј., Д.К. и В.С. због кривичног дјела - Тешко убиство из члана 125. став 1. тачка 2) у вези са чланом 37. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалби окружног јавног тужиоца у Бањалуци, те жалби браниоца оптуженог Д.Ј. - адвоката Милана Д. Петковића из Бањалуке и жалби браниоца оптужених Д.К. и В.С. - адвоката Милана Романића из Бањалуке, изјављених на пресуду Окружног суда у Бањалуци број 11 0 К 036441 25 К 2 од 1.9.2025. године, у сједници вијећа, којој су присуствовали Републички јавни тужилац Бранко Митровић и браниоци оптужених а и оптужени, одржаној дана 21.4.2026. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се као неосноване жалбе бранилаца оптужених Д.Ј., Д.К. и В.С., а дјелимичним уважавањем жалбе окружног јавног тужиоца у Бањалуци се преиначава у одлуци о казни, пресуда Окружног суда у Бањалуци број 11 0 К 036441 25 К 2 од 1.9.2025. године у односу на оптуженог Д.Ј., тако да се тај оптужени за кривично дјело – Убиство из члана 124. став 1. у вези са чланом 37. Кривичног законика Републике Српске за које је оглашен кривим, осуђује на казну затвора у трајању од тринаест година, док у преосталом дијелу та пресуда остаје неизмијењена.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањалуци број 11 0 К 036441 25 К 2 од 1.9.2025. године оптужени Д.Ј., Д.К. и В.С. су оглашени кривим да су учинили кривично дјело - Убиство из члана 124. став 1. у вези са чланом 37. Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске" број 64/17, 15/21, 89/21 и 73/23, у даљем тексту: КЗ РС) и осуђени, Д.Ј. на казну затвора у трајању од једанаест година, Д.К. на казну затвора у трајању од девет година и В.С. на казну затвора у трајању од девет година, у које казне им се урачунава вријеме проведено у притвору од 13.5.2024. године до ступања на издржавање казне затвора по тој пресуди. Истом пресудом су, на основу члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске" број 53/12, 91/17, 66/18 и 15/21, у даљем тексту: ЗКП РС) С.К. (1) и Љ.К., дјеца оштећеног С.К. (2), упућени да имовинскоправни захтјев могу остваривати у парничном поступку, а поред тога су оптужени обавезани да солидарно надокнаде

трошкове кривичног поступка у износу од 14.639,26 КМ, као и паушал суда у износу од по 250 КМ, те награду и нужне издатке постављених бранилаца, у висини која ће бити утврђена посебним рјешењем, све у року од петнаест дана од дана правоснажности пресуде, под пријетњом принудног извршења.

Против те пресуде жалбе су благовремено изјавили, окружни јавни тужилац у Бањалуци, те бранилац оптуженог Д.Ј. - адвокат Милан Д. Петковић из Бањалуке и бранилац оптужених Д.К. и В.С. - адвокат Милан Романић из Бањалуке, а одговор на жалбу окружног јавног тужиоца је дао бранилац оптуженог Д.Ј..

Окружни јавни тужилац је жалбу изјавио због одлуке о кривичној санкцији, позивом на одредбу члана 310. тачка г) у вези са чланом 314. став 1. ЗКП РС, с приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи у том дијелу и оптуженим изрекну казне затвора у дужем трајању од казни на које су осуђени.

Бранилац оптуженог Д.Ј. је жалбу изјавио због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка и) и к) ЗКП РС, те повреде Кривичног законика и погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, а и одлуке о казни, с приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи у правној оцјени дјела као и казни, на начин да се тај оптужени огласи кривим због кривичног дјела – Тешка тјелесна повреда из члана 132. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС и да се блаже казни или пак да се жалба уважи и тај оптужени ослободи од оптужбе, на основу члана 298. тачка в) ЗКП РС.

Бранилац оптужених Д.К. и В.С. је жалбу изјавио због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г), ж), з) и к) ЗКП РС, као и става 2. истог члана тог закона, те повреде Кривичног законика и погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, а и одлуке о кривичној санкцији, трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтјеву, с приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и предмет врати на поновно суђење или да се пресуда преиначи тако да се ти оптужени ослободе од оптужбе да су учинили кривично дјело које им се ставља на терет, а у том случају да трошкови кривичног поступка у односу на те оптужене падну на терет буџетских средстава.

У писменом одговору на жалбу окружног јавног тужиоца, бранилац оптуженог Д.Ј. је истакао да је та жалба без основа, предложивши да се одбије, насупрот чему да се уважи жалба тог браниоца.

У сједници вијећа, одржаној сходно одредби члана 318. став 4. ЗКП РС у присуству Републичког јавног тужиоца Бранка Митровића, те бранилаца оптужених а и оптужених, подносиоци жалби су остали код свих навода жалби које су изјавили, при чему су се са наводима жалби својих бранилаца сагласили и оптужени, а такође се оптужени Д.Ј. сагласио и са наводима његовог браниоца датим у одговору на жалбу окружног јавног тужиоца, додајући да сматра да се његова „кривица“ огледа искључиво у томе што је оптужене Д.К. и В.С. довео у кућу у којој је становао заједно са оштећеним С.К.(2), тако да су то двоје оптужених приликом предметног кривичноправног догађаја и нанијели повреде оштећеном од којих је и наступила смрт оштећеног (а за разлику од одбране тих оптужених који то негирају, па кривицу за наношење повреда и лишавање живота оштећеног пребацују на оптуженог Д.Ј.).

Размотривши списе предмета, побијану пресуду, изјављене жалбе и поменути одговор дат на жалбу окружног јавног тужиоца, одлучено је, сходно одредби члана 320. ЗКП РС, као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Супротно приговорима жалби бранилаца оптужених, овај суд налази да у поступку доношења побијане пресуде (донесене у поновљеном поступку након што је рјешењем овог суда број 11 0 К 036441 25 Кж 7 од 8.7.2025. године, уважавањем жалбе браниоца оптужених Д.К. и В.С., као и поводом те жалбе а по службеној дужности у односу на Д.Ј., укинута пресуда Окружног суда у Бањалуци број 11 0 К 036441 24 К од 3.4.2025. године и предмет враћен том суду на поновно суђење) нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка, на које се у предметним жалбама бранилаца оптужених позива.

Прије свега, треба навести да је у побијаној пресуди отклоњена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС на коју је указано ранијим рјешењем овог суда (којим је укинута претходна пресуда првостепеног суда), која повреда се односила на повреду субјективног идентитета оптужене В.С., за коју је у претходној пресуди првостепеног суда у чињеничном опису учињеног кривичног дјела, као и дијелу пресуде којим јој је изречена кривична санкција, наведено њено презиме К., умјесто С., што је и био довољан разлог за укидање те раније пресуде, а при чему је примјеном принципа *beneficium cohaesionis* био испуњен и услов да се по службеној дужности укине побијана пресуда и у односу на оптужене Д.К. и Д.Ј..

Насупрот томе, у поновљеном поступку у којем је донесена побијана пресуда, није учињена повреда права на одбрану у односу на оптужене Д.К. и В.С., на коју повреду из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС се жалба њиховог браниоца погрешно позива, а наводећи да је тим оптуженим било ускраћено то право тиме што у оптужници, као и измијењеној оптужници, није наведен облик виности оптужених, сходно чему да и нису могли поставити своју одбрану, то јест да ли да доказују нехатно или свјесно поступање. Та повреда не стоји из разлога што је оптужницом, а и измијењеном оптужницом, тим оптуженим стављено на терет да су као саизвршиоци, заједно са оптуженим Д.Ј. учинили кривично дјело – Тешко убиство из члана 125. став 1. тачка 2. у вези са чланом 37. КЗ РС у намјери да оштећеног С.К.(2) лише живота и одузму му новчаник са новцем, коју правну квалификацију суд у побијаној пресуди и није прихватио, јер није доказано да су оптужени из користољубља лишили живота оштећеног, па тако да тиме што је у измијењеној оптужници окружни јавни тужилац у Бањалуци (у даљем тексту: тужилац) иза ријечи „након вербалног сукоба са оштећеним“ додао ријечи „најмање двадесет пута“ да су физичком снагом, рукама и ногама ударили оштећеног по глави и тијелу, при чему је у погледу виности оптужених суд закључио да су поступали са евентуалним умишљајем, свјесни да таквим радњама могу проузроковати смрт оштећеног, а на шта су и пристали, па то тиме и није учињена поменута битна повреда одредаба кривичног поступка, на коју се у жалби браниоца оптужених Д.К. и В.С. указује, а такође није учињена ни битна повреда одредаба кривичног поступка из тачке и) истог члана и става ЗКП РС, на коју се позива у жалби браниоца оптуженог Д.Ј. а која повреда се односи на прекорачење оптужбе, будући да тиме што је суд у изреци пресуде и навео поменуте околности које се односе на постојање евентуалног умишљаја код оптужених у односу на смртну последицу оштећеног, није прекорачена оптужба.

Исто тако, у погледу приговора браниоца оптуженог Д.К. да је тај оптужени свој исказ дао у страху и без слободне воље, није учињена битна повреда права на одбрану тог оптуженог, ни тиме што је тај оптужени на главном претресу навео да је након лишења слободе, физички малтретиран од стране полиције, јер те околности, како је то правилно и констатовао суд у образложењу побијане пресуде, нису од утицаја на утврђивање тока као и самих околности лишавања живота оштећеног С.К.(2) конкретног кривичноправног догађаја, а имајући у виду да је оптужени Д.К. и на главном претресу у суштини дао идентичан исказ који је и дао током истраге у присуству свог браниоца, тако да околности да је и био физички малтретиран у полицијској станици не представљају одлучне чињенице у кривичном поступку из којих би произишло да је повријеђено његово право на одбрану, чиме и није повријеђено његово право на слободу и безбједност из члана 5. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода а ни право на правично суђење из члана 6. те конвенције, која конвенција се у смислу члана II/2 Устава Босне и Херцеговине примјењује директно у Босни и Херцеговини и има предност над свим осталим законима, при чему су те права заштићена и чланом II/3 Устава Босне и Херцеговине а и Уставом Републике Српске, те и садржана у одредбама ЗКП РС.

Такође није учињена ни битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка ж) ЗКП РС на коју се позива у жалби браниоца оптужених Д.К. и В.С., што се односи на то да суд побијаном пресудом наводно није потпуно ријешио предмет оптужбе, односно да није описан начин извршења кривичног дјела и радња сваког од оптужених, него да је уопштено наведено да су оптужени заједно, након вербалног сукоба са оштећеним, а у поглед којег сукоба није наведена његова природа нити ко је био у вербалном сукобу, те да и није наведен ни мотив извршења кривичног дјела, па да се у изреци пресуде и не спомиње да ли су оптужени били у јаком раздраженом стању изазваном недозвољеним или тешким понашањем оштећеног, те да се не спомиње ни лични сукоб оптуженог Д.Ј. и оштећеног, као мотив извршења дјела, који сукоб датира из још ранијих свађа или туча (како се то у поменутој жалби наводи), али за који наводни ранији сукоб између тог оптуженог и оштећеног нема доказа.

Према томе, како је суд у побијаној пресуди утврдио да је неспорно дошло до вербалног сукоба између троје оптужених и оштећеног, након чега су оптужени заједно, физичком снагом рукама и ногама ударили оштећеног по глави и тијелу, при чему заједничко извршење кривичног дјела за које су оглашени кривим представља објективну компоненту саизвршилаштва, тако да заједничко остварење тог дјела и подразумијева њихово заједничко учешће у вријеме извршења дјела, због чега као саизвршиоци и одговарају за то учињено кривично дјело у цјелини, а при чему и није од значаја колики, као и који дио радње је свако од њих предузео, будући да је код сваког од оптужених и постојала свијест и воља о заједничком дјеловању у односу на оштећеног, што представља субјективну компоненту саизвршилаштва, како је то све правилно и образложено у побијаној пресуди, то тиме и није учињена поменута битна повреда одредаба кривичног поступка на коју се у жалби браниоца оптужених Д.К. и В.С. неосновано позива, при чему мотив извршења кривичног дјела и није битно обиљежје кривичног дјела за које су оптужени оглашени кривим, нити има доказа да су оптужени били у јако раздраженом стању изазваном тешким или недозвољеним поступањем оштећеног.

Исто тако, доношењем побијане пресуде није учињена ни битна повреда одредаба кривичног поступка из тачке з) члана 311. став 1. ЗКП РС на коју повреду се у жалби браниоца оптужених Д.К. и В.С. позива, која се односи на то да се пресуда заснива на доказу на којем се по одредбама тог закона и не може заснивати, а што се односи на то да Службена забиљешка Полицијске управе Бањалука - Полицијске станице Центар број 13-01/1-1-2-052-1264/24 од 13.5.2024. године коју су сачинили полицијски службеници Ж.З. иу, није из списка издвојена у посебан омот, па да су стога и искази тих свједока који су дати пред судом, незаконити и да се на њима не може заснивати судска одлука. Наиме, у погледу те службене забиљешке је суд у побијаној пресуди дао ваљано образложење, констатујући да је тачно да је у тој службеној забиљешци наведено оно што су оптужени (тада у својству осумњичених) изјавили полицијским службеницима, али да како приликом обављања тог разговора осумњичени нису били упозорени у складу са одредбом члана 143. ЗКП РС о својим правима, да је стога и основан приговор одбране њиховог браниоца у погледу изјава осумњичених, сходно чему се на основу те службене забиљешке као доказа суд и није засновао побијану пресуду, без обзира што ту службену забиљешку и није издвојио у посебан омот, а имајући у виду да одредба члана 10. ЗКП РС, како је то суд и образложио у побијаној пресуди, не прописује обавезу издвајања незаконитих доказа из списка, већ само забрану заснивања судске одлуке на таквом доказу, док се с друге стране искази полицијских службеника као свједока које су они дали у току кривичног поступка, чији искази су се односили на околности предметног кривичноправног догађаја које су ти свједоци затекли у кући, у Улици ... у Б. у којој се и десио тај догађај услед којег је оштећени С.К.(2) лишен живота, не могу сматрати незаконитим доказима.

Имајући у виду да је изрека побијане пресуде довољно разумљива, при чему образложење пресуде и садржи аргументоване разлоге о одлучним чињеницама, који међусобно и нису противрјечни, а које разлоге прихвата и овај суд и на које и упућује одбране оптужених, побијаном пресудом није учињена ни битна повреда одредаба кривичног поступка из тачке к) члана 311. став 1. ЗКП РС на коју се жалбе бранилаца оптужених неосновано позивају. Исто тако доношењем побијане пресуде нису учињене ни битне повреде одредаба кривичног поступка из става 2. члана 311. ЗКП РС, на које се позива у жалби браниоца оптужених Д.К. и В.С., што се односи на то да су наводно повријеђене одредбе члана 135. ЗКП РС према којим се врши отварање и привремено одузимање предмета од оптужених, а у погледу којег приговора је суд у образложењу побијане пресуде и дао ваљан одговор да су сви предмети (који су били привремено одузети од оптужених, а и оштећеног приликом увиђаја на лицу мјеста), у потврдама о привременом одузимању предмета а и записнику о увиђају, појединачно наведени, по врсти, броју и карактеристикама, па да стога и није било потребе за отварањем тако индивидуално одређених предмета, нити у том смислу одржавања рочишта за отварање и преглед тих предмета, чији садржај тих предмета ничим и није доведен у сумњу.

Како је суд у побијаној пресуди правилно и потпуно утврдио чињенично стање, то се и приговори жалби бранилаца оптужених у том правцу указују без основа. При томе је неспорно утврђено да су оптужени, дана 13.5.2024. године око 21.00 часова у Бањалуци у поменутој напуштеној кући, у којој је оштећени С.К.(2) становао заједно са оптуженим Д.Ј., који је тог дана у ту кућу довео оптужене Д.К. и В.С. које је истог дана и упознао у Јавној кухињи „Мозаик пријатељства“, а који и нису имали гдје да преспавају, па након што је и дошло до вербалног сукоба са оштећеним С.К.(2), којем

вербалном сукобу је претходило то да је оштећени ошамарио оптуженог Д.К., услед љубоморне реакције тог оптуженог на то што је оштећени повукао оптужену В.С. да му сједне у крило и помиловао је по коси говорећи јој „Кћери моја мила“ (како то и произилази из исказа оптужених) а са чим у вези оптужени Д.К. и В.С. истичу да је том приликом оптужени Д.Ј. реаговао ударивши рукама од сто, говорећи оштећеном да „Неће дирати његове госте“, те да се у даљем развоју конфликтне ситуације, у којој сама динамика и није од пресудног значаја, десило да су све троје оптужених, најмање двадесет пута, физичком снагом, рукама и ногама, ударали оштећеног по глави и тијелу, свјесни да таквим радњама могу проузроковати његову смрт, на шта су и пристали. Како су таквим поступањем оштећеном С.К.(2) нанијели повреде у виду прелома костију лица, крова и основице лобање, прелом ребара, нагњечење плућа, расцјеп јетре и тешке повреде слезене, услед којих је и наступио тешки трауматски хиповолемични шок оштећеног, а сутрадан око 3.25 часова у просторијама Универзитетског клиничког центра Републике Српске у Бањалуци и наступила његова смрт од тих повреда, како је то детаљно и описано у изреци побијане пресуде, о чему су и дати ваљани разлози у образложењу пресуде, које разлоге прихвата и овај суд, то се ти разлози не могу довести у сумњу приговорима жалби бранилаца оптужених, а без обзира што оптужени Д.Ј. искључиву кривицу за нанесене повреде и смрт оштећеног, пребацује на оптужене Д.К. и В.С. негирајући да је он уопште ударао оштећеног, насупрот чему друго двоје оптужених то пребацују на оптуженог Д.Ј. негирајући да су они уопште ударали оштећеног.

С тим у вези, како је код све троје оптужених, на њиховој одјећи и обући, поред крви оштећеног пронађена и његова пљувачка (према ДНК профилима), па како према налазу и мишљењу вјештака судске медицине др Жељка Карана крв из уста готово никада није чиста него је помијешана са пљувачком, то и представља потврду да су трагови пљувачке оштећеног, на обући и доњим дијелова одјеће оптужених настали управо услед предузимања радњи извршења кривичног дјела од стране све троје оптужених, на начин описан у изреци побијане пресуде. То се потврђује и тиме што из налаза и мишљења поменутог вјештака, произилази да повреде које су констатоване код оштећеног у предјелу трбуха и унутрашњих органа (прелом ребара, нагњечење плућа, расцјеп јетре, повреда слезене) су апсолутно и могле настати, уколико би једно лице са двије ноге скочило на трбух неког лица које је у лежећем положају, у којем положају је оштећени и затечен приликом доласка полицијских службеника Ж.З. и Г.Б. у поменуту кућу, како то и произилази из исказа тих свједока, који су по пријави свједока В.М. да се из те куће чује бука, и дошли на лице мјеста.

Такво чињенично утврђење се потврђује и тиме што је оптужени Д.Ј. у свом исказу навео да је видео да је оптужени Д.К. ударао ногом 2-3 пута у главу оштећеног (који је лежао на поду), па да је тај оптужени (Д.К.) и говорио оптуженој В.С. да удари оштећеног „доле“ (у предјелу гениталија), што је она једном и учинила, а да би потом скакала са обје ноге по прсима оштећеног, што управо и упућује на закључак да су и оптужени Д.К. (који је висок 160 центиметара) и В.С. (и ниже висине у односу на тог оптуженог), обоје „мршавије конституције“ у односу на оштећеног, такође ударали оштећеног, па како је то чинио и сам оптужени Д.Ј., који је значајно крупније физичке конституције (висок 190 центиметара и тежак око 120 килограма), у погледу којег оптуженог је оптужени Д.К. и навео да је оптужени Д.Ј. (у вербалној препирци са оштећеним, који је Д.К. и В.С. пријетио да не смију изаћи из куће, јер им је оштећени намјестио кревет у другој соби, гдје могу да спавају) псовао, говорећи оштећеном „Да ће

добити батина“, па како су код тог оптуженог на патицама и одјећи и пронађени бројни трагови крви и пљувачке оштећеног, то се сходно свему наведеном супростављене одбране оптужених, Д.Ј. у односу на одбрану оптужених Д.К. и В.С. (којим одбранама оптужени међусобно негирају да су предузели поменуте радње према оштећеном, пребацујући међусобну кривицу, оптужени Д.К. и В.С. на оптуженог Д.Ј. а он на њих), не могу прихватити, како је то правилно и образложено у побијаној пресуди, о чему су и дати аргументовани разлози које у потпуности прихвата и овај суд, па тако да на те разлоге и упућује одбране оптужених.

Стога је без утицаја и позивање у жалбама бранилаца оптужених, на претпоставку невиности и начело *in dubio pro reo* из члана 3. ЗКП РС, према којем начелу сумњу у погледу постојања чињеница које чине обиљежја кривичног дјела и од којих зависи примјена неке одредбе кривичног законодавства, суд рјешава одлуком на начин који је повољнији за оптуженог, сходно чему се и сви приговори жалби бранилаца оптужених у погледу слободне оцјене доказа према одредби члана 15. ЗКП РС, указују без основа.

На такво чињенично утврђење, не може утицати ни то што се крв оштећеног неспорно и налазила по поду просторије у којој је доласком полицијских службеника на лице мјеста и пронађен оштећени у бесвјесном стању, са чим у вези и није прихватљива одбрана оптужених да су трагови крви па и пљувачке оштећеног на њиховој одјећи и обући, настали услед тога што су одвојено, и то оптужени Д.К. и В.С. у односу на оптуженог Д.Ј., покушавали да укажу помоћ оштећеном, тако што је оптужени Д.Ј. залијевао водом оштећеног и брисао га пешкиром, што оптужени и не споре, а да су оптужени Д.К. и В.С. (како то они наводе), када су ушли у ту просторију, након што их је наводно позвао оптужени Д.Ј. да се врате у кућу (којом приликом им је наводно и рекао да је „унередио оштећеног“, а у ком дијелу њихов исказ суд и није прихватио) покушали подићи оштећеног, па да се отуда и налазе на њиховој одјећи ДНК трагови пљувачке оштећеног.

С обзиром на наведено, како је суд на правилно утврђено чињенично стање у побијаној пресуди, савјесно цијенећи сваки доказ појединачно и у вези са осталим доказима, у смислу одредбе члана 295. став 2. ЗКП РС, извео правилан закључак о доказаности одлучних чињеница, вршећи у смислу члана 304. став 7. ЗКП РС и оцјену вјеродостојности противрјечних доказа, дајући о томе и разлоге којима се руководио приликом рјешавања правних питања, то је правилно и утврђено да се у радњама оптужених стичу сва битна обиљежја кривичног дјела - Убиство из члана 124. став 1. КЗ РС у вези са чланом 37. истог законика, у ком смислу је суд и дао ваљане разлоге који се односе на заједничку свијест и вољу оптужених за извршење предметног кривичног дјела, као и њихово пристајање на наступање смртне посљедице код оштећеног како је то већ и образложено у овој пресуди у погледу психичког односа оптужених према учињеном дјелу, које дјело је неспорно учињено с евентуалним умишљајем, с обзиром на бројност повреда по глави и виталним дијеловима тијела оштећеног, нанесених најмање двадесет пута, физичком снагом, рукама и ногама од стране оптужених, што управо и указује на њихово пристајање да код оптуженог и може наступити смртна посљедица, која је и наступила.

Управо бројност нанесених повреда, као и сам начин њиховог наношења, по глави и виталним дијеловима тијела оштећеног, указује да су оптужени били свјесни да

таквим поступањем могу лишити живота оштећеног, на шта су и пристали, па тако да се у њиховим радњама и не могу стицати обиљежја кривичног дјела – Тешка тјелесна повреда из члана 132. став 3. у вези са ставом 2. КЗ РС, према којем би као квалификаторна околност била смрт оштећеног, тако да би се смртна посљедица приписала нехату оптужених, који став се износи у жалби браниоца оптуженог Д.Ј., али се ти приговори у погледу правне квалификације учињеног дјела, указују без основа, како је то и образложено у побијаној пресуди. При томе је и утврђено да су све троје оптужених били под утицајем алкохола, а оптужени Д.К. и В.С. и под утицајем опојне дроге из групе тетрахидроксиканабиноида, услед чега је, с обзиром и на својства личности оптужених, констатовано да код оптуженог Д.Ј. постоји реактивно афективно стање бијеса/гњева и агресивне тенденције, уз постојање склоности сукобљавању и импулсивнијем реаговању независно од актуелног дешавања, док код оптуженог Д.К. постоји ментални поремећај и поремећај понашања, који су условљени конзумирањем алкохола, са тенденцијом ка импулсивним радњама без размишљања о посљедицама, а да код оптужене В.С. постоји емоционална нестабилност, уз зависност од алкохола, при чему су њене емотивне реакције брзе и неочекиване, сходно чему су оптужени у вријеме извршења предметног кривичног дјела и били у урачунљивом стању, а да су могућности њиховог схватања дјела и могућности управљања поступцима биле снижене до битног, али не и битно, па тако да су и кривично одговорни за учињено предметно кривично дјело.

Сходно наведеном, оптужени су за предметно кривично дјело и оглашени кривим, за које дјело је законом предвиђена казна од најмање пет година па до тридесет година као општег максимума казне за то дјело, те су побијаном пресудом осуђени, и то оптужени Д.Ј. на казну затвора у трајању од једанаест година, а оптужени Д.К. и В.С. на казну затвора у трајању од по девет година, у које казне им се урачунава вријеме проведено у притвору, почев од дана 13.5.2024. године када су лишени слободе па до ступања на издржавање казне по побијаној пресуди. При томе је оптуженом Д.Ј., као отежавајућа околност цијењена његова ранија осуђиваност за истоврсно кривично дјело, за које је био осуђен на казну затвора у трајању од дванаест година, коју је и издржао прије седамнаест година, што значи да је специјални повратник у извршењу предметног кривичног дјела, а да је и осам пута кажњаван због имовинских кривичних дјела, насупрот чему је констатовано да чињеница да је отац једног малољетног дјетета (поред још једног дјетета, које је пунољетно), али које малољетно дијете и не живи са њим, није могла утицати на његово блаже кажњавање, па да такође ни олакшавајуће околности на страни оптужених Д.К. и В.С., да раније нису осуђивани, те да оптужени Д.К. има шесторо дјеце која су пунољетна, а да је оптужена В.С. млађе животне доби (рођена 2004. године), нису могле утицати на блаже кажњавање тих оптужених.

Међутим, како је оптужени Д.Ј. специјални повратник у извршењу предметног кривичног дјела, те како је у више наврата и осуђиван за друга кривична дјела имовинског карактера, по мишљењу овог суда изречена казна том оптуженом побијаном пресудом није адекватна степену његове кривичне одговорности и јачини угрожавања а и повреди заштићеног добра, због чега се жалба тужиоца у погледу одлуке о казни том оптуженом, указује основаном, па тако да је изречену казну том оптуженом и ваљало преиначити, на начин да се тај оптужени осуђује на казну затвора у трајању од тринаест година, како је то и учињено овом пресудом, док у погледу оптужених Д.К. и В.С. изречене казне остају неизмијењене, у које казне се свим оптуженим и урачунава вријеме проведено у притвору, како је то и констатовано побијаном пресудом.

Са таквим изреченим казнама, ће се по мишљењу овог суда и постићи сврха кажњавања, како са аспекта генералне а тако и специјалне превенције, с обзиром на друштвену осуду за учињено кривично дјело, као и развијање и јачање одговорности и свијести код грађана о опасности и штетности таквих кривичних дјела, те оправданости кажњавања и неопходности поштовања закона, а сходно чему се жалбе бранилаца оптужених у погледу одлуке о казнама оптуженим у побијаној пресуди, указују без основа.

Такође се без основа указује жалба браниоца оптужених Д.К. и В.С. у погледу трошкова кривичног поступка, који су побијаном пресудом, примјеном одредаба члана 99. став 1. и 3. ЗКП РС у вези са одредбама члана 97. став 1. и члана 96. истог закона, сви оптужени обавезани да солидарно плате трошкове кривичног поступка у износу од 14.639,26 КМ као и паушал суда у износу од по 250 КМ, те и награду и нужне издатке постављених бранилаца по службеној дужности, чија висина ће бити утврђена посебним рјешењем суда.

Како су оптужени оглашени кривим и осуђени по закону, то се жалба браниоца оптужених Д.К. и В.С. у погледу одлуке у побијаној пресуди о имовинскоправном захтјеву, према којој су дјеца оштећеног С.К.(2), С.К.(1) и Љ.К., упућени да имовинскоправни захтјев могу остваривати у парничном поступку, указује беспредметном.

Сходно свему изнесеном, на основу члана 328. став 1. ЗКП РС је одлучено да се жалбе бранилаца оптужених одбијају као неосноване, док се дјелимичним уважавањем жалбе тужиоца побијана пресуда преиначава у погледу одлуке о казни у односу на оптуженог Д.Ј., на начин како је то и наведено у изреци ове пресуде, а да у свему осталом побијана пресуда и остаје неизмијењена.

Записничар
Андреа Гранолић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић